

**DEN HELIGE FADERNS BUDSKAP
PÅ DEN 44:E VÄRLDSDAGEN
FÖR BÖN OM KALLELSER
DEN 29 APRIL 2007 - FJÄRDE PÅSKSÖNDAGEN**

Tema: »kallelse till gemenskap i Kyrkans tjänst«

Vördade biskopar, mina medbröder,
kära bröder och systrar!

Den årliga världsdagen för bön om kallelser är ett lämpligt tillfälle att belysa vikten av kallelser för Kyrkans liv och uppdrag, samt att intensifiera vår bön om att andliga kallelser skall blir fler i antal och kvalité. Inför det kommande firandet, skulle jag vilja att hela Guds folk uppmärksammas på följande tema som nu är mer aktuellt än någonsin: *kallelsen till gemenskap i Kyrkans tjänst*.

Förra året under den allmänna onsdagsaudiensen började jag en ny serie katekesföreläsningar som berörde förhållandet mellan Kristus och Kyrkan. Jag påpekade att den första kristna gemenskapen uppstod när några galileiska fiskare, som hade mött Jesus, lät sina hjärtan erövrats av hans blick och hans röst, och svarade ja på hans enträgna inbjudan: »Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare!« (Mark 1:17; jfr Matt 4:19). Gud har faktiskt alltid valt några enstaka individer att på ett mer direkt sätt arbeta med honom för att uppfylla sin frälsningsplan. I Gamla testamentet kallade han i begynnelsen Abraham att forma »ett stort folk« (1 Mos 12:2). Därefter kallade han Mose att befria Israel från slaveriet i Egypten (jfr 2 Mos 3:10). Därefter utsåg han några människor, särskilt profeterna, till att försvara och hålla förbundet med sitt folk levande. I Nya testamentet inbjöd Jesus, den utlovade Messias, var och en av apostlarna att vara med honom (jfr Mark 3:14) och att delta i hans sändning. Vid den sista måltiden, då han anförtrodde dem att för all framtid bevara minnet av hans död och uppståndelse till tidpunkten för hans ärorika återkomst vid tidens slut, bad han denna enträgna bön för dem till Fadern: »Jag har gjort ditt namn känt för dem och jag skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem, och jag i dem« (Joh 17:26). Detta innebär att Kyrkans uppdrag har sin grund i en innerlig och trofast förening med Gud.

Andra Vatikankoncilietts konstitution *Lumen Gentium* beskriver Kyrkan som »ett folk förenat genom Faderns, Sonens och den helige Andes enhet« (n. 4) i vilket Guds mysterium återspeglas. Det betyder att kärleken inom den heliga Treenigheten återspeglas i henne. Genom den helige Andes verk har dessutom alla Kyrkans medlemmar formats till »en kropp och en själ« i Kristus. Det är särskilt när detta folk, som fått en organisk struktur under sina prästers ledning, samlas för att fira eukaristin som det lever i den hemlighetsfulla föreningen med Gud och med varandra. Eukaristin är själva källan för den kyrkliga enhet, som Jesus bad om aftonen före sitt lidande: »Jag ber, att de alla skall bli ett och att liksom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig« (Joh 17:21). Denna innerliga förening gynnar tillväxten av kallelser i Kyrkans tjänst: hjärtat hos den troende, som är fyllt med gudomlig kärlek, väcks

och gripas av längtan att helt hänge sig åt Guds rikets sak. För att främja kallelser, är det därför viktigt att den pastorala verksamheten är uppmärksam på mysteriet med Kyrkans gemenskap. Den som lever i en kyrklig gemenskap, som till sitt väsen är harmonisk, medansvarig och samvetsgrann, lär sig säkerligen lättare att urskilja Herrens kallelse. Omsorgen om kallelser kräver därför ständigt en "uppfostran" att lyssna till Guds röst. Det är också något som Eli gjorde, när han hjälpte den unge Samuel att förstå vad Gud bad honom om, och att därför genast handla (jfr 1 Sam 3:9). Ett läraktigt och troget lyssnande kan endast äga rum i en atmosfär av innerlig förening med Gud, som huvudsakligen förverkligas i bön. Enligt Herrens uttryckliga befallning, skall vi anropa och bestorma Gud om kallelsens gåva, genom att i första hand gemensamt och outtröttligt be till »skördens Herre«. Denna inbjudan är i pluralis: »Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd« (Matt 9:38). Denna inbjudan från Herren överensstämmer väl med språket i »Fader vår« (Matt 6:9), bönen som han lärde oss och som enligt Tertullianus välkända kommentar, utgör en »syntes av hela evangelietexten« (jfr *De Oratione*, 1,6: CCL I, 258). I detta perspektiv finns ännu ett lärorikt uttalande av Jesus: »allt vad två av er kommer överens om att be om här på jorden, det skall de få av min himmelske Fader« (Matt 18:19). Den gode Herden inbjuder oss att enträget och i gemenskap be till vår himmelske Fader, att han sänder kallelser till Kyrkans tjänst.

Utifrån sin omfattande pastorala erfarenheter under många hundra år belyste Andra Vatikanconciliet vikten av att utbilda blivande präster till en äkta kyrklig gemenskap. Vi läser om detta i *Presbyterorum ordinis*: »Prästerna utövar – efter graden av sin fullmakt – Kristi ämbete, Hans som är både Huvudet och Herden, och samlar i biskopens namn Guds familj som ett av enhetens anda besjälade brödraskap och leder denna familj genom Kristus i den helige Ande till Gud, vår Fader.« Den postsynodala apostoliska uppmaning *Pastores dabo vobis* återger detta konciliets uttalande när den poängterar att prästen är »Kyrkans tjänare för gemenskapen, för att han – i förening med biskopen och nära knuten till prästerskapet – bygger upp den kyrkliga församlingens gemenskap, i harmoni med olika kallelser, gåvor och tjänster« (n. 16). Det är absolut nödvändigt att varje tjänst och gåva bland de troende, riktas mot fullständig gemenskap. Det är också biskopens och prästernas plikt att främja denna gemenskap i harmoni med alla andra kyrkliga kallelser och tjänster. I kraft av sin egen natur verkar också det åt Gud helgade livet för denna gemenskap. Detta belystes av min vördade företrädare Johannes Paulus II i hans postsynodala apostoliska dokument *Vita consecrata*: »Det åt Gud helgade livet kan förvisso tillerkännas att effektivt ha medverkat till att, som ett vittnesmål för den heliga Treenigheten, hålla gemenskapsförpliktelsen levande inom Kyrkan. Genom att ständigt, också i det dagliga livet, främja medmänsklig kärlek, har det åt Gud helgade livet visat att detta deltagande i den treeniga gemenskapen kan förändra mänskliga förhållanden och skapa en ny form av solidaritet« (n. 41).

Den heliga eukaristin står i centrum för varje kristen församling. Den är källan och höjdpunkten i Kyrkans liv. Den som ställer sig i evangeliets tjänst, får en större kärlek till Gud och sin nästa, om han lever i eukaristin och på så sätt bidrar till att bygga upp Kyrkans gemenskap. Vi kan bekräfta att den »eukaristiska kärleken«

motiverar och skapar en grund för kyrkliga kallelser. Som jag skrev i encyklikan *Deus caritas est*, kan kallelserna till prästämbetet och till andra uppdrag och tjänster blomstra bland de kristna när det finns människor i vilka Kristus kan ses i Ordet, i sakramenten och särskilt i eukaristin. Det beror på att »vi upplever Guds kärlek och förnimmar hans närvaro i Kyrkans liturgi, i hennes bön och i de troendes levande gemenskap. På så sätt lär vi oss att känna igen hans närvaro i vårt dagliga liv. Han älskade oss först och han fortsätter att göra det. Då kan vi också svara med kärlek« (n. 17).

Slutligen vänder vi oss till Maria, som stödde den första församlingen där »de alla höll ihop under ständig bön« (Apg 1:14). Hon kan hjälpa vår nutida Kyrka att bli en ikon för den heliga Treenigheten och ett uttrycksfullt tecken på den gudomliga kärleken till hela mänskligheten. Må Jungfrun föra vår talan, så att Kyrkan inte saknar tjänare med gudomlig glädje, präster som i förening med sina biskopar troget förkunnar evangeliet och firar sakramenten, visar omsorg om Guds folk och är beredda att evangelisera hela mänskligheten. Denna Jungfru, som omedelbart svarade på Faderns kallelse med att säga: »Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt« (Luk 1:38). Må hon också försäkra oss om att antalet kallelser blir allt större och att de människor som vigd sina liv för Kristus går emot strömmen, att de lever de evangeliska löften om fattigdom, kyskhet och lydnad och att de på ett profetiskt sätt ger vittnesmål om Kristus och hans befriande frälsningsbudskap.

Kära bröder och systrar som Herren kallar till särskilda uppdrag inom Kyrkan: jag skulle särskilt vilja anförtro er till Maria, så att hon, som mer än någon annan förstod betydelsen av Jesu ord, »Min mor och mina bröder, det är alla dessa som hör Guds ord och som handlar efter det« (Luk 8:21), må hon lära er att lyssna på hennes gudomlige Son. Må hon hjälpa er att med era liv förkunna: »Se, jag har kommit för att göra din vilja, o Gud« (jfr Heb 10:7).

Med dessa önskningar, vill jag försäkra var och en av er om att jag kommer ihåg er i bönen och jag välsignar er alla av hela mitt hjärta.

Vatikanen den 10 februari 2007.

Benedikt XVI